

Arrest

nr. 179 056 van 7 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART *loco* advocaat M. LYS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen minderjarig is en op 7 oktober 2015 België is binnengekomen, diende op 13 oktober 2015 een asielaanvraag in. Op 4 en 5 september 2015 werden verzoekers vingerafdrukken genomen in Hongarije.

1.2. Op 16 november 2015 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat hij 26,7 jaar is met een standaarddeviatie van 2,3 jaar.

1.3. Op 5 augustus 2016 werd verzoeker een beslissing tot beschikkingstelling van de regering ter kennis gebracht.

1.4. Op 8 november 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker op 8 november 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 13/10/2015
Overdracht CGVS: 29/03/2016*

In het kader van uw asielaanvraag werd u in het gesloten opvangcentrum van Steenokkerzeel door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 22 augustus 2016 van 14.10 uur tot 17.55 uur en op 31 augustus van 9.20 uur tot 12.15 uur. U werd telkens bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, meester Gérald Gaspart, loco meester Matthieu Lys, was aanwezig gedurende de volledige duur van beide gehoren.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, behoort u tot de etnische groep der Pashtounen en bent u geboren in het dorp Ahmad Jankhel, district Jalrez, provincie Maidan Wardak. U bent ongehuwd.

Van 1383 tot 1386 Afghaanse kalender (2004-2007 Gregoriaanse kalender) werkte uw oudere broer bij de nationale politie. Nadien werkte hij opnieuw samen met u en jullie andere broer in jullie boomgaarden.

In 1394 AK (2015 GK), meer bepaald 34 dagen na het Suikerfeest (Eid), werd uw ouderlijke huis aangevallen door de taliban en werd uw broer S. ontvoerd. De talibs lieten een brief achter bij uw huis en vertelden uw moeder dat ook u en uw andere broer M. spionnen waren en zouden worden meegenomen als ze jullie zouden vinden. U en uw broer M. doken dan ook onder bij uw oom tot er drie dagen later opnieuw een dreigbrief werd gedropt waarin jullie werden bedreigd.

Uit vrees voor de taliban besloten u en M. dan ook het land te verlaten, dit 40 dagen na de eerste Eid van 1394 AK (augustus 2015 GK). Aan de grens tussen Afghanistan en Iran verloor u uw broer M. uit het oog.

Op 13 oktober 2015 vroeg u asiel aan in België.

Op 5 augustus 2016 werd u ter beschikking gesteld van de regering en naar het gesloten opvangcentrum van Steenokkerzeel gebracht. U had in uw eerdere opvangcentrum verklaard dat de dood van ongelovigen gerechtvaardigd was in de ogen van god, alsook dat men de hoofden van de ongelovigen moest afsnijden en dat u de onthoofdingen in Afghanistan goedkeurde. U wordt er verder onder meer van verdacht tegenover Afghanen in het opvangcentrum virulente anti-Belgische en antiwesterse uitspraken te hebben gedaan, de taliban te hebben verdedigd, terreuraanvallen, zoals de aanval op een trein in Duitsland, tegen niet-moslims te hebben verdedigd, te hebben aangehaald klaar te staan om westerlingen te vermoorden, op regelmatige wijze een Pakistaanse moskee in Charleroi te hebben bezocht die bekend staat voor zijn radicalisering, druk te hebben uitgeoefend op andere Afghanen om de ramadan zo strikt mogelijk uit te voeren en er verschillende simkaarten op na te houden die u ook op regelmatige basis gebruikt.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u uw taskara en die van uw vader neer, een brief van de taliban, een brief van de ouderen van uw dorp die uw problemen bevestigen, een attest dat uw broer een politieopleiding heeft genoten, zijn badge, foto's van uw broer en familiefoto's, een bewijs van zijn tarkhis, een attest dat uw broer zijn dienstwapen heeft ingeleverd en de briefomslag waarmee deze documenten u werden opgestuurd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 16 november 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, die aantoonst dat u 26 oktober 2015 een leeftijd heeft die hoger ligt dan 18 jaar, waarbij 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar een goede schatting is, kan u

niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Uit het feit dat u zowel bij uw asielaanvraag op 13 oktober 2015 verklaarde minderjarig te zijn, op uw gehoor voor het CGVS op 22 augustus 2016 zelfs na confrontatie met de beslissing van de dienst Voogdij bleef volhouden een leeftijd te hebben van 16,5 jaar (gehoorverslag CGVS I, dd. 22/08/2016, p. 3, 4 & 11) en ook een taskara neerlegt die melding maakt van de leeftijd van 12 jaar op 12 hamal 1390 AK (1 april 2011 GK), blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden. Deze conclusie tast niet enkel de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aan, maar maakt ook dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van uw taskara.

Ook het geloof in de authenticiteit van de andere door u neergelegde documenten, wordt door het voorgaande aangetast. Deze conclusie wordt versterkt door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. Er kan dan ook weinig waarde worden gehecht aan uw documenten, waaronder de brief van de taliban en die van de dorpsoudsten.

Bovendien moet worden opgemerkt dat uw verklaringen in hun geheel niet plausibel overkomen. Uw broer S. had zijn politiedienst namelijk reeds negen jaar beëindigd voordat hij net voor uw vertrek in 2015 voor het eerst in aanraking zou zijn met de taliban en bij jullie thuis zou zijn ontvoerd omdat hij een spion was (CGVS I, p. 19 & 21). Geconfronteerd met de bemerking dat het wel uiterst vreemd is van de taliban om iemand negen jaar na datum te straffen, verklaart u dat de taliban ten tijde van zijn politiedienst niet zo machtig was en pas recentelijk weer de kop kwam opsteken (CGVS I, p. 19 & p. 21). Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk en worden bovendien niet gestaafd door COI. Informatie in het administratief dossier toont namelijk aan dat Jalrez het laatste decennium als een bolwerk van de taliban wordt gecategoriseerd en high profile aanvallen uitgevoerd door de taliban er schering en inslag zijn. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat de taliban zich zou bezighouden met personen die reeds negen jaar uit dienst zijn en nadien als gewone landbouwer door het leven zijn gegaan (CGVS I, p. 19).

Evenmin is het aannemelijk dat de taliban u als spion zou bestempelen. Ten tijde van de politiedienst van uw broer zou u, volgens de door u verklaarde leeftijd, zeven jaar oud zijn geweest (CGVS I, p. 3 & 21). Op die leeftijd ging u zelfs naar de madrassa (CGVS I, p. 10), niet iets wat de taliban tegen de borst zou hebben kunnen stoten. Ook de jaren nadien had u geen enkele zwaarwichtige activiteit in uw thuisland, behalve dan uw koe en uw kalf verzorgen en uw broers helpen het land te irrigeren (CGVS I, p. 10 & 12). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat de taliban u ervan zou verdenken een spion te zijn voor de Afghaanse overheid. Bovendien moet worden opgemerkt dat de dreigbrief die u ter staving van deze problemen neerlegt niet strookt met uw verklaringen. Zo haalt deze brief aan dat u nog steeds op regelmatige tijdstippen wordt gezien in het districtskantoor van Jalrez of in het provinciale hoofdkantoor van Maidan Wardak (zie stuk 1: brief taliban + vertaling). Dit terwijl u voor het CGVS aanhaalt slechts eenmaal naar het districtskantoor te zijn geweest in uw leven (CGVS I, p. 6) en slechts eenmaal naar de provinciehoofdplaats (CGVS I, p. 25-26). Bovendien moet worden vastgesteld dat deze brief weinig coherent is met het door u geschetste asielrelaas. Zo haalt u aan dat de taliban een inval pleegde in u thuis, uw broer arresteerde, tegen uw moeder vertelde dat ze ook u en uw broer M. zou arresteren en dat ze een dreigbrief achterliet (CGVS, p. 19). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat deze talibs drie dagen later nog eens een brief zouden komen droppen om u net dezelfde informatie mee te delen die ze drie dagen eerder tegen uw moeder reeds hadden verteld en wellicht hadden neergeschreven in de eerste, door uw moeder gescheurde, dreigbrief (zie stuk 1: brief taliban + vertaling, CGVS I, p. 19). Deze bovenstaande incoherenties en inconsistenties ondermijnen dan ook eens te meer de geloofwaardigheid van uw asielmotieven en de originaliteit van de door u neergelegde dreigbrief, waarvan de authenticiteit reeds eerder in vraag werd gesteld. Over de brief van de dorpsoudsten kan dan weer worden opgemerkt dat deze een uiterst subjectief karakter vertoont en duidelijk is opgesteld om uw asielmotieven in België te ondersteunen.

Ook moet worden opgemerkt dat u de aanvallen van de taliban op uw huis helemaal niet aannemelijk heeft kunnen maken. Gevraagd te vertellen over de inval van de taliban in uw ouderlijke huis, zegt u louter dat uw moeder al wenend naar uw oom zijn huis kwam om te vertellen dat u niet meer buiten mocht komen omdat de talibs u ook zouden nemen (CGVS I, p. 23). Uitgenodigd meer gedetailleerd te vertellen, zegt u dat uw moeder niets meer vertelde, wat weinig geloofwaardig is als getuige van een inval van de taliban waarbij haar zoon werd meegenomen, haar twee overige zonen werden bedreigd en waarbij een brief werd achtergelaten (CGVS I, p. 23).

Wanneer u dan toch nog enkele keren wordt gevraagd meer uitgebreid te vertellen, blijft u steeds hetzelfde herhalen, zonder meer informatie te verschaffen (CGVS I, p. 23). Vervolgens is het merkwaardig dat u niet weet waarom uw moeder de brief van de taliban heeft gescheurd, na het eerste incident. Verwacht mag worden dat zij deze eerst aan u, uw broer M. of uw oom zou tonen (CGVS I, p. 23) om de ware toedracht van de taliban te weten te komen. Dat u niet aanwezig was op het moment van de eerste inval waarbij uw broer werd meegenomen kan niet als verklaring dienen waarom u amper informatie kan geven over deze gebeurtenis. Uw moeder was namelijk wel aanwezig en u heeft haar nadien nog gezien en gehoord. Bovendien heeft u om die redenen uw land van herkomst verlaten. Verwacht mag dan ook worden dat u heel wat meer details zou kunnen geven. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de door u ingeroepen feiten niet aannemelijk gemaakt worden.

Tot slot is het vreemd dat u, eenmaal in veiligheid aangekomen in België, bij uw moeder en vriend niet meer heeft geïnformeerd of zij nog iets hebben gehoord van de taliban (CGVS I, p. 27). Nochtans verklaart u sinds u in België bent soms nog telefonisch contact te hebben met uw vriend Ma. M. (CGVS I, p. 8) en uw moeder (CGVS I, p. 26). Dat u dan ook geen informatie kan geven over een stand van zaken en u daar ook geen interesse in toont aangezien u het zelf niet heeft gevraagd, relativeert op ernstige wijze de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Van een asielzoeker die verklaart te vrezen voor vervolging mag immers verwacht worden dat hij zich regelmatig informeert naar de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst.

Alles bij elkaar genomen kunnen uw verklaringen niet overtuigen. De door u ingeroepen feiten worden niet aannemelijk bevonden en kunnen aldus geen basis vormen voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo bestaat er in tal van provincies in Afghanistan momenteel geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken.

Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS I, dd. 22/08/2016, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangemeten profiel van laaggeschoolde minderjarige. Zoals eerder aangehaald kan er allerm minst geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden leeftijd van 16 jaar (zie supra). Hieraan gekoppeld is het uiterst vreemd dat u niet kan uitweiden over uw dagelijkse bezigheden in Afghanistan. Gevraagd om in detail te vertellen over uw dagelijkse leven zegt u tot uw negen jaar naar de madrassa te zijn gegaan (CGVS, dd. 22/08/2016, p. 10). Nadien zou u enkel hebben buiten gespeeld wanneer er geen gevechten waren en zou u enkel de dieren – met name één koe en één kalf – mee naar buiten hebben genomen om te voederen (CGVS, dd. 22/08/2016, p. 10). Verder haalt u aan slechts sporadisch op vraag van uw broers mee te hebben geholpen op de boomgaarden (CGVS, dd. 22/08/2016, p. 12). U beweert zelf nooit te hebben gewerkt in Afghanistan (CGVS, dd. 22/08/2016, p. 9). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw vooropgestelde leeftijd, mag van een volwassen man van rond de 26 jaar worden verwacht dat die meer over zijn dagelijkse taken, werkzaamheden en (over)leven in Afghanistan zou kunnen vertellen. Het is eveneens niet geloofwaardig dat een volwassen man in een overlevingscultuur als die in Afghanistan niet hoeft te werken. Zelfs wanneer u geconfronteerd bent met uw daadwerkelijke leeftijd, stelt u dat u alle info over uw leven heeft gegeven (CGVS, dd. 22/08/2016, p. 12-13).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het door u aangemeten profiel van amper geschoolde minderjarige. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk profiel. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socioeconomisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De documenten van uw broer, met name het attest van zijn politieopleiding, zijn badge, zijn foto's, het attest van zijn tarkhis en het attest dat hij dienstwapen heeft ingeleverd, tonen enkel aan dat deze persoon zijn dienstdienst heeft doorlopen van 1383 tot 1386 AK (2004-2007 GK), wat niet in twijfel wordt getrokken. Deze documenten kunnen echter uw asielmotieven niet bewijzen. Documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag kunnen namelijk enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van waarschijnlijke en coherente verklaringen. De brief van de taliban en de dorpsoudsten werden eerder aangehaald om de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas te duiden, net als uw taskara. De taskara van uw vader en de familiefoto's hebben geen betrekking op uw asielmotieven waardoor deze er bijgevolg geen ondersteuning aan kunnen bieden. De briefomslog toont dan weer enkel aan dat deze documenten u vanuit Afghanistan werden opgestuurd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van:

*"-de Vluchtelingconventie van 1951 ondertekend te Genève
-artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980
-de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980
-het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)
-beoordelingsfout"*

Na een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing, licht verzoeker toe als volgt:

"2. Weerlegging van de motivatie van het CGVS.

2.1. Voorafgaand.

Het CGVS neemt volgende feiten terug in de bestreden beslissing :

"Op 5 augustus 2016 werd u ter beschikking gesteld van de regering en naar het gesloten opvangcentrum van Steenokkerzeel gebracht. U had in uw eerdere opvangcentrum verklaard dat de dood van ongelovigen gerechtvaardigd was in de ogen van god, alsook dat men de hoofden van de ongelovigen moest afsnijden en dat u de onthoofdingen in Afghanistan goedkeurde. U wordt er verder onder meer van verdacht tegenover Afghanen in het opvangcentrum virulente anti-Belgische en antiwesterse uitspraken te hebben gedaan, de taliban te hebben verdedigd, terreuraanvallen, zoals de aanval op een trein in Duitsland, tegen niet-moslims te hebben verdedigd, te hebben aangehaald klaar te staan om westerlingen te vermoorden, op regelmatige wijze een Pakistaanse moskee in Charleroi te hebben bezocht die bekend staat voor zijn radicalisering, druk te hebben uitgeoefend op andere Afghanen om de ramadan zo strikt mogelijk uit te voeren en er verschillende simkaarten op na te houden die u ook op regelmatige basis gebruikt."

Verzoeker betwist deze feiten. Hij heeft inderdaad problemen gehad met de Afghaanse asielaanvrager die met hem een kamer deelde en legt deze problemen zo uit tijdens het eerste gehoor:

[CGVS-gehoorverslag, stuk 12, p. 2]

Het CGVS herneemt de inhoud van de beschuldigingen in de beslissing maar trekt er geen enkel gevolg van. In die zin zijn zij totaal irrelevant voor de toekenning van een statuut van internationale bescherming aan verzoeker en verstaat men niet waarom het CGVS het noodzakelijk achtte om deze beschuldigingen in de beslissing terug te nemen. U Raad moet deze beschuldigingen buiten beschouwing laten.

Dit is zeker het geval aangezien verzoeker deze beschuldigingen betwist en er nooit mee geconfronteerd werd. Het is pas toen hij de negatieve beslissing kreeg dat hij op de hoogte is gekomen van wat hem verweten wordt. Hij werd nooit door de politie gehoord. Hij werd ook niet door het CGVS ondervraagd m.b.t deze beschuldigingen. Hij ontkent ten eerste dat hij een aanhanger is van de taliban of van radicale groeperingen.

Indien U Raad van oordeel is dat deze beschuldigingen toch een invloed hebben op de uitkomst van de aanvraag voor internationale bescherming van verzoeker dan dient de beslissing vernietigd worden teneinde onderzoek te voeren naar deze elementen in het licht van artikel 55/2 of 55/4 van de wet van 15.12.1980.

2.2. Verzoeker heeft de asielinstanties niet gepoogd mis te leiden.

Er wordt hem verweten om de Belgische asielinstanties te pogen te misleiden door te beweren dat hij 16,5 jaar oud was toen hij asiel heeft aangevraagd op 13 oktober 2015 terwijl een medisch onderzoek op 26 oktober 2015 aangetoond heeft dat hij naar schatting 26,7 jaar heeft met een standaarddeviatie van 2,3 jaar. Minstens was hij toen dus 24,4 jaar oud. Daarnaast zou verzoeker blijven volhouden een leeftijd van 16,5 jaar tijdens het verhoor van 22 augustus 2016. Dit zou de geloofwaardigheid van verzoeker en de authenticiteit van zijn taskara aantasten.

Echter blijkt niet uit het gehoorverslag dat verzoeker zou blijven volhouden met te beweren dat hij 16,5 jaar oud is. In tegendeel, hij zegt uitdrukkelijk dat hij zich neerlegt aan de resultaten van de test en dat hij zijn leeftijd toen aangegeven heeft op basis van wat zijn moeder hem gezegd heeft en zijn taskara (CGVS I, p. 4) :

“- En het ziet ernaar uit dat u +- 26 jaar bent?

Ik accepteer het resultaat, maar volgens taskara was dat mijn leeftijd. Mijn ma zei dat, in afghanistan weten wij niets van leeftijd.”

Het blijkt dus niet dat verzoeker de asielinstanties heeft gepoogd mis te leiden of dat hij volhardt in zich voor te stellen als 16-jarige. Hij aanvaardt het resultaat en hij legt uit op basis van welke informatie hij zijn leeftijd van 16-jarige gaf.

Daarnaast blijkt ook uit informatie dat er vaak fouten gebeuren bij het opstellen van taskara's in Afghanistan :

« In addition, the relevant authorities are negligent and inattentive in recording applicants' data in national ID cards and there are mistakes when writing names, fathers' names, age, and other data of applicants on cards. This will cause many problems for the applicants in the future. Authenticity and accuracy are necessary in the issuance of national ID cards and the relevant authorities should pay due attention to it. »

Vrij vertaald : Daarnaast, de bevoegde autoriteiten zijn onzorgvuldig en onaanbiddig in het inschrijven van de gegevens van de aanvrager in de nationale identiteitskaarten en er gebeuren fouten in het schrijven van namen, namen van de vader, leeftijd en andere gegevens van de aanvrager op de kaart. Dit zal in de toekomst voor veel problemen zorgen voor de aanvrager. Authenticiteit en precisie is noodzakelijk bij het afleveren van nationale ID kaarten en de bevoegde autoriteiten zouden er aandachtig voor moeten zijn.

Deze informatie is bevestigd door andere bronnen :

« [T]he applicant's date of birth can be a guesstimate, at times expressing only the year and not the month, at times stating the month and year of birth according to the Persian solar calendar. Most common is a statement saying the applicant was a certain age in a certain year. »

Vrij vertaald : De geboortedatum van de aanvrager kan een schatting zijn, soms enkel de melding van het jaar en niet de maand, soms de maand en het jaar overeenkomstig de persische zonkalender. Het meest verspreid is een stelling dat de aanvrager een zekere leeftijd had gedurende een zeker jaar.

Het louter feit dat zijn taskara en foute leeftijd weergeeft laat dus niet toe te concluderen dat deze niet authentiek is. Het feit dat taskaras onzorgvuldig ingevuld zijn is ook algemeen bekend en gedocumenteerd.

Wat de vermelding van zijn leeftijd op de taskara betreft blijkt het dat zijn leeftijd van 12 jaar in 1390 op basis van zijn gezicht werd gemaakt (CGVS I, p. 5 : Tolk : Volgens geacht 12 jaar oud op 12/01/1390) en dat de vermelde leeftijd gewoon geschat werd door de persoon die zijn taskara opgesteld heeft op basis van zijn uiterlijk.

Dat verzoeker zijn leeftijd bepaalt op basis van een document die hem in Afghanistan afgeleverd werd kan niet worden beschouwd als een poging om de asielinstanties intentioneel te misleiden, ook als de gegevens van dit document foutief zijn rekening houdende met de onzorgvuldigheid die in Afghanistan heerst wat het opstellen van de identiteitsdocumenten betreft.

2.3. Profiel.

In casu word de Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist, noch zijn ware herkomst uit zijn dorp Ahmad Jankel, in district Jakez en provincie Maidan Wardak.

Deze herkomst werd als geloofwaardig geacht na een grondige herkomstcheck en moet dus als bewezen beschouwd worden. Verzoeker heeft informatie weergegeven over zijn onmiddellijke en ruimere leefomgeving die als voldoende moet worden geacht en die ook algemeen correct is.

Deze herkomst bewijst ook zijn profiel van Afghaan afkomstig uit een ruraal gebied van Afghanistan.

Daarnaast kon verzoeker ook informatie weergegeven over zijn dagelijkse bezigheden : hij was een landbouwer, zorgde voor de dieren van de familie en hielp ook op de gronden van zijn familie waar zijn familie appels teelde. Hij heeft onder anderen een uitgebreide uitleg gegeven over de verschillende soorten appels, de zorg die de appelbomen vereisen, de hulp van de regering, enz...

Door al deze informatie correct weer te geven bewijst hij dus ook zijn profiel als landbouwer.

Verzoeker doet zich niet voor als minderjarige en aanvaardt de resultaten van de leeftijdsonderzoek (zie hierboven).

Verzoeker is laag geschoold. Hij is 3 jaar naar de Madrassa geweest. Daarna heeft zijn broer hem een Pashtou leren lezen en schrijven (CGVS I, p. 10). Hoewel het CGVS zijn profiel van laaggeschoolde betwist blijkt het uit het gehoorverslag :

[citaat CGVS-gehoorverslag, stuk 12, p. 5]

Dit bevestigt dat verzoeker Pashtou, zijn moedertaal, niet goed kan lezen wat tenminste aan toont dat hij laaggeschoold is.

Het CGVS brengt geen argument om het laaggeschoold profiel van verzoeker te betwisten. Daarnaast is het feit dat zijn broer effectief een politiedienst heeft afgelegd niet betwist. Het is dus aangetoond dat verzoeker een familielid is van iemand die voor de overheid heeft gewerkt.

2.4. Weigering van het statuut van vluchteling.

[citaat artikel 48/3, § 1 en § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet]

Het relaas werd om verschillende redenen als ongeloofwaardig geacht.

Er werd reeds geantwoord op het motief afgeleid uit de poging de asielinstanties te misleiden (zie hierboven).

Gevraagd waarom de taliban plots na negen jaar de broer van verzoeker lastig zouden vallen omwille van zijn politiedienst en verzoeker beschuldigen een spion te zijn legt verzoeker uit dat de taliban recent meer macht in handen hebben in zijn regio. Het CGVS verwijst naar artikels die aantonen dat Jalrez het laatste decennium een bolwerk is van de taliban waar high profile aanvallen frequent voorkomen. Het feit dat de taliban zich zouden bezighouden met personen die reeds 9 jaar uit dienst zijn is dus volgens het CGVS weinig geloofwaardig.

Ten eerste heeft verzoeker nooit gezegd dat de Taliban vroeger geen macht hadden. Enkel dat zij tegenwoordig nog meer macht hebben. De veiligheidssituatie is altijd een probleem geweest in zijn district. Hij heeft trouwens ook verklaard dat er gevechten ontstaan sinds zijn kindertijd.

Daarnaast word de door verzoeker beschreven verslechtering van de situatie ook gedocumenteerd (stuk 5) :

« In 2014, according to Landinfo, rebels consisted of local and regional Taliban groups, Hezb-e Islami and international groups of fighters (437). The main jihadi party in the 1980s and 1990s was Hezb-e Islami and most Taliban fighters in Wardak are former Hezb-e Islami members (438). In June 2015, the US Department of Defense reported that Al Qaeda fighters, pushed out of their safe havens in Waziristan by a Pakistani military operation, surfaced in Wardak, among other places, in the spring of 2015 (439). These reinforcements led to renewed fighting between Taliban and Hezb-e Islam fighters in Nirkh district in the summer (440).

(...)

In August 2015, the provincial governor labelled Daymirdad, Jaghatu, Nirkh, Chak and Jalrez as volatile districts of the province. (...)

After Jalrez saw heavy fighting in the previous reporting period (448), the government created a pro-government militia outside the ATP, under the National Uprising Support Strategy' in 2015 (449). (...)

As of June 2016, according to the Institute for the Study of War (ISW), most of Sayadabad, including the district centre, and parts of Chak, Nirkh and Jalrez are under control of the Taliban. The rest of Chak, Maydan Shahr and parts of Jalrez are considered 'high confidence Taliban support zones' (...). »

Het blijkt ook dat de veiligheidssituatie niet zo erg was in het verleden. Zo kende de veiligheidssituatie een gunstige evolutie tussen 2008 en 2010, en ging het aantal incidenten terug van 300 in 2008 naar 92 in 2010 (stuk 6). Dit was onder andere het resultaat van een groot inzet van Amerikaanse troepen in 2009 (stuk 7). Vanaf het ogenblik dat de Amerikaanse troepen zich terugtrokken in 2012 is de situatie dan opnieuw verslechterd (stukken 8 tot 10). Hoewel de situatie toen erg onstabiel was konden sommige projecten wel worden geconcretiseerd. Zo werd er bijvoorbeeld een weg gebouwd tussen 2006 en 2011 (stuk 11) echter met moeilijkheden omwille van veiligheidsproblemen. Maar de toestand van toen kan niet vergeleken worden met de huidige veiligheidssituatie. Het district Jalrez is volledig of gedeeltelijk onder de controle zou zijn van de taliban (stuk 5). Volgens de beschikbare informatie viel de district Jalrez onder controle van de taliban in juli 2015 (stuk 12), heel kort voor het vertrek van verzoeker en de aangehaalde feiten.

Het is dus niet betwistbaar dat de veiligheidssituatie inderdaad verslechterd is en dat de taliban machtiger zijn geworden. In dit context is het niet weinig waarschijnlijk dat zij zouden zich richten tegen personen die niet een heel uitgesproken profiel hebben, maar toch gezien kunnen worden als personen die met de regering samengewerkt hebben, zoals de broer van verzoeker, terwijl zij vroeger voornamelijk de personen met een heel uitgesproken profiel aanvielen.

Zeker aangezien de door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen juist na de val van Jalrez plaatsvinden. Het kan niet worden uitgesloten dat de taliban dan gebruik maken van die macht die hen toelaat om vrij te handelen en zich te richten tegen iedereen die gezien kan worden als een aanhanger van de regering, o.a. de voormalige politiemannen en hun familie.

Het is ook zo dat verzoeker verklaart heeft dat hij door andere dorpelingen beschuldigd werd een spion te zijn.

Het word ook door de objectieve informatie (Stuk 13, pp. 36-37) bevestigd dat de taliban de leden van de politie, het leger en de veiligheidsdiensten viseren, tijdens hun dienst en ook na hun dienst.

De beschuldiging van spionage wordt door de taliban gebruikt en het achterlaten van brieven is een frequente praktijk (stuk 13, pp. 38-39).

Ook de familieleden van voormalige politiemannen of van personen die beschuldigd worden met spionage of samenwerking met de regering zijn het doelwit van de taliban (stuk 13, p. 39).

Er moet dus besloten worden dat de verklaringen van verzoeker niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag. Men ziet dus niet o weke redenen de aangehaalde vervolgingen als weinig geloofwaardig geacht worden door het CGVS, louter omwille van de tijd tussen het einde van de dienst van zijn broer en de effectieve vervolgingen door de taliban, zeker aangezien hun macht in Jalrez recent is toegenomen.

Het CGVS zegt dat verzoeker te jong was ten tijde van de politiedienst van zijn broer om als spion beschuldigd te worden. Echter werd hij als spion beschuldigd in 2015.

De inconsistenties in de inhoud van de brief zijn niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van verzoeker ondermijnen. Het is niet omdat de taliban hem beschuldigen aanwezig te zijn in de districtskantoren dat hij daar ook aanwezig is. De door de taliban aangehaalde feiten in hun brief die hun beschuldigingen staven kunnen niet worden aangenomen als reële feiten en kunnen uiteraard leugenachtige feiten zijn die exclusief dienen om valse beschuldigingen te staven.

Wat de aanval op zijn huis betreft was verzoeker geen getuige van deze aanval en kan die dus niet precies uiteenzetten. Zijn moeder heeft hem weinig informatie gegeven, wat niet onwaarschijnlijk is. Verzoeker beschrijft haar immers als heel emotioneel toen zij de aanval vertelde, wat ook begrijpelijk is : een van haar zonen werd opgepakt door de taliban en de twee andere zonen werden bedreigd.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient de vraag gesteld te worden of het voordeel van de twijfel aan verzoeker verleend kan worden.

[citaat artikel 48/6 van de vreemdelingenwet]

De punten a) tot d) van deze bepaling zijn voldaan. Verzoeker heeft zijn vrees zo spoedig mogelijk uiteengezet, heeft die gestaafd door documenten alsook de aanleiding voor de aangehaalde vervolging, zijnde de voormalige functie van zijn broer. Zijn verklaringen zijn ook niet tegenstrijdig met de specifieke informatie die gekend en relevant is.

Het feit dat de verklaringen van verzoeker in de grote lijnen geloofwaardig beschouwd kan worden is een feitenappreciatie die tot de bevoegdheid van U Raad behoort. Verzoeker nodigt u uit om op basis van zijn verklaringen tot deze conclusie te komen : hij heeft zijn best gedaan om alle gevraagde informatie zo gedetailleerd mogelijk aan het CGVS te geven.

2.5. Toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15/12/1980..

Het CGVS betwist niet dat verzoeker uit het district Jalrez in de provincie Maidan Wardak afkomstig is. Het blijkt uit de gekende informatie dat de veiligheidstoestand in dit district heel erg is. De taliban hebben immers de (gedeeltelijke) controle van dit gebied (stuk 5 en stuk 12).

Zowel kwantitatief als kwalitatief, is de impact van het conflict zo groot dat dit de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatuut rechtvaardigt. Dit word ook niet door het CGVS betwist.

In deze omstandigheden zijn alle voorwaarden van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980 voldaan en dient het statuut van subsidiaire bescherming toegekend worden.

2.6. Aangaande de interne hervestiging alternatief.

Het CGVS meent echter dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht waardoor hij het voor het CGVS onmogelijk maakt te onderzoeken of hij in staat is om bij terugkeer naar het land buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien en of hij dus over een interne hervestigingsalternatief beschikt.

Verzoeker betwist dat hij niet zou hebben voldaan aan zijn medewerkingsplicht. Hij heeft kunnen overtuigen van een groot deel van zijn profiel.

De Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist, noch zijn ware herkomst uit zijn dorp Ahmad Jankel, in district Jalrez en provincie Maidan Wardak. Deze herkomst werd als geloofwaardig geacht na een grondige herkomstcheck en moet dus als bewezen beschouwd worden.

Verzoeker heeft informatie weergegeven over zijn onmiddellijke en ruimere leefomgeving die als voldoende moet worden geacht en die ook algemeen correct is. Deze herkomst bewijst ook zijn profiel van Afghaan afkomstig uit een ruraal gebied van Afghanistan.

Daarnaast kon verzoeker ook informatie weergegeven over zijn dagelijkse bezigheden : hij was een landbouwer, zorgde voor de dieren van de familie. Dit was zijn dagelijkse taak. Enkel wanneer er gevechten waren en hij dus niet in staat was om de dieren naar buiten te brengen deed hij dit niet. Hij hielp ook op de gronden van zijn familie waar zij appels teelden. Hij heeft onder anderen een uitgebreid uitleg gegeven over de verschillende soorten appels, de zorg die de appelbomen vereisen, de hulp van de regering, enz... Door al deze informatie correct weer te geven bewijst hij dus ook zijn profiel als landbouwer.

Het feit dat hij verklaart nooit te hebben gewerkt doet geen afbreuk aan het feit dat hij door zijn verklaringen wel inzicht heeft gegeven op zijn dagelijkse bezigheden als landbouwer die mee moest helpen in de familie boerderij. Of hij dat nu wel of niet als een "werk" definieert doet geen afbreuk aan het feit dat hij over zijn landbouwer profiel wel overtuigend is. Dit profiel moet dus als bewezen beschouwd worden.

Het is ook dankzij de landbouw dat zijn familie rond kon komen. Verder werden en geen vragen gesteld over de financiële draagkracht van zijn familie.

Verzoeker is laag geschoold. Hij is 3 jaar naar de Madrassa geweest. Daarna heeft zijn broer hem een Pashtou leren lezen en schrijven (CGVS I, p. 10). Hoewel het CGVS zijn profiel van laaggeschoolde betwist blijkt deze uit het gehoorverslag :

[citaat CGVS-gehoorverslag, stuk 12, p. 5]

Dit bevestigt dat verzoeker Pashtou, zijn moedertaal, niet goed kan lezen wat tenminste aantoont dat hij laaggeschoold is. Het CGVS brengt geen argument om het laaggeschoold profiel van verzoeker te betwisten.

Over zijn familie en zijn clan heeft verzoeker ook meegewerkt (CGVS, p. II, p. 2-4):

- zijn twee broers werkten op de velden voor zijn vertrek. Een van zijn broers was vroeger ook politieagent;
- voor het overlijden van zijn vader werkte die ook op de familiegrond;
- zijn vader heeft geen broers of zussen;
- zijn moeder heeft een broer die in het dorp woont en ook landbouwer is;
- hij kent zijn kaum en kan aanduiden waar leden ervan in zijn district of zijn provincie wonen. Hij heeft er wel weinig contact mee en ontmoet zij enkel wanneer er een gebeurtenis is;

Verder werden er geen vragen gesteld over zijn uitgebreid familiaal netwerk.

De reden waarom het CGVS meent dat deze verklaringen ongeloofwaardig zijn is voor verzoeker onbegrijpelijk. Het profiel van verzoeker wordt genoeg bewezen door zijn verklaringen : hij is afkomstig uit een ruraal gebied van Afghanistan, met ervaring in de landbouw, laaggeschoold, zonder familiaal of traditioneel netwerk buiten zijn regio van herkomst. Dit profiel laat het CGVS wel toe om na te gaan of verzoeker over en intern hervestiging alternatief beschikt.

Omdat er geen gebied aangeduid waar verzoeker zich zou kunnen vestigen schendt de beslissing artikel 48/5, §3 van de wet van 15.12.1980.

[citaat artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet]

Op basis van deze bepaling komt het toe tot het CGVS om aan te tonen dat er in een ander gebied die door hem aangeduid wordt geen risico voor vervolging of ernstige schade is (RvS, arrest n° 218.078, 16.02.2012; RvV, 54. 609, 20 janurai 2011). Ook het CGVS acht dat de bewijslast van de beschikbaarheid van een intern vluchtalternatief bij hem ligt (stuk 14).

Het CGVS moet een locatie van hervestiging aanduiden en de mogelijkheid geven aan verzoeker om zijn opmerkingen te laten gelden wat dit gebied betreft (stuk 14 en stuk 13, p. 82).

Omdat er geen gebied waar verzoeker zich zou kunnen vestigen aangeduid werd schendt de beslissing artikel 48/5, §3 van de wet van 15.12.1980.

Het CGVS moet ook de redelijkheid van een hervestiging van verzoeker in het aangeduid gebied onderzoeken. Hierbij moet hij rekening houden met zijn persoonlijke omstandigheden en andere algemene informatie over dit gebied : de veiligheidssituatie, de mensenrechtensituatie en de economische mogelijkheden tot overleven in menswaardige omstandigheden. Een hervestiging alternatief is enkel mogelijk in de gebieden die niet worden gecontroleerd door anti-regering actoren (stuk 13, p. 83).

Voor de andere gebieden moet er bij de redelijkheid analyse rekening gehouden worden met :

- de beschikbaarheid van traditionele ondersteuning mechanismen door leden van de uitgebreide familie of etnische groep; de familieleden moeten in staat en bereid zijn om die ondersteuning te bieden; op

zich kan hun loutere aanwezigheid niet aantonen dat zij in staat en bereid zijn om deze ondersteuning te bieden;

- toegang tot onderdak;

- beschikbaarheid van levensnoodzakelijke voorzieningen zoals drinkwater en gezondheidszorg;

- de aanwezigheid van levensopportuniteiten, inbegrepen toegang tot land voor personen die afkomstig zijn van rurale gebieden; omwille van het feit dat zij weinig competenties hebben buiten landbouw is het voor hen bijzonder moeilijk om zich te vestigen in andere gebieden waar zij heel waarschijnlijk geen ondersteuning netwerk hebben;

- het aantal interne verplaatsingen in het voorgestelde gebied (stuk 13, pp. 83-85, inbegrepen nota n° 542)

Deze factoren gelden voor de redelijkheidsanalyse zowel voor asiel als voor subsidiaire bescherming (stuk 13, p. 91).

Aangezien de rurale herkomst van verzoeker en zijn ervaring in landbouw kan er van hem niet worden verwacht dat hij zich in een stedelijk gebied zou vestigen. U Raad heeft al beslist dat het profiel van landbouwer een belangrijk onderdeel vormt in het onderzoek naar de redelijkheid van een intern hervestiging onderzoek (RvV, n° 112 145 van 17 oktober 2013; RvV, arrest n° 114 224 van 21 november 2013).

Daarenboven beschikt verzoeker niet over een traditioneel ondersteuning netwerk buiten zijn regio van herkomst waar hij een reëel risico loopt op ernstige schade. Er kan van hem dus niet redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich in een ander deel van het land zou vestigen. Er kan dus niet besloten worden dat hij geen nood heeft aan een internationale bescherming. Het statuut van vluchteling, of, in ondergeschikte orde het statuut van subsidiaire bescherming, moet hem dus worden toegekend.

Op zijn minst moet de beslissing vernietigd worden teneinde de mogelijkheid en de redelijkheid van een interne vluchtalternatief, rekening houdende met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, te onderzoeken."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten toe aan het verzoekschrift:

- Ministerieel besluit van 5 augustus 2016 waarbij verzoeker ter beschikking van de regering wordt gesteld (stuk 2)

- Verklaring van verblijf in het centrum 127 bis (stuk 3)

- EASO, Country of Origin Information Report, Afghanistan, Security Situation Update, november 2016 (stuk 5)

- een artikel "Security situation has improved in Maidan Wardak Province" van GMIC-Kabul van 22 september 2010 (stuk 6)

- een artikel "In preview of Surge, U.S. Calms Afghan Valley but Peace Is Fragile" van The Wall Street Journal van 5 mei 2009 (stuk 7)

- een artikel "Failure of Security Transition?" Van Kabul Perspective van 15 augustus 2012 (stuk 8)

- een artikel "Can the U.S. Leave Behind "Afgan-Sustainable" Military Bases?" van time.com van 4 oktober 2012 (stuk 9)

- een artikel "Wardak security transition was irresponsible: Governor" van Tolonews van 26 juli 2012 (stuk 10)

- een rapport "Afghanistan, "Rehabilitation of Maidan Shar— Bamyān road"" van Cooperazione Italiana all'ô Sviluppo, Ministero degli Affari Esteri, DGCS van 2014 (stuk 11)

- een artikel "Jalrez district in Maidan Wardak province falls to Taliban; heavy clashes underway" van Afghan Zariz van 3 juli 2015 (stuk 12)

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 19 april 2016 (stuk 13)

- een bericht "intern vluchtalternatief" van cgvs.be (stuk 14).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen, nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

2.3. Wat de voorafgaande opmerking betreft over een aantal feiten die worden vermeld in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat deze steun vinden in het administratief dossier (DVZ-communicatie, stuk 14; Landeninformatie, stuk 25, nr. 8). Verzoeker heeft deze feiten, die aan de basis liggen van de beslissing van 5 augustus 2016 die hem op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, niet betwist in het kader van een beroep tegen dit ministerieel besluit. Verzoeker toont niet aan waarom de Commissaris-generaal deze feiten niet zou kunnen opnemen in het feitenrelaas. Artikel 39/2, § 1, van de vreemdelingenwet voorziet dat de beslissing van de Commissaris-generaal over de asielaanvraag slechts in specifieke gevallen wordt vernietigd. Verzoeker toont met de algemene toelichting dat wanneer “*de beschuldigingen*” een invloed hebben op beslissing inzake de asielaanvraag niet aan dat de Raad slechts tot een beslissing kan komen na verder onderzoek van de Commissaris-generaal. Uit wat hierna volgt blijkt dat de Raad kan besluiten tot een bevestiging van de bestreden beslissing. Bijgevolg toont verzoeker niet aan waarom de Raad deze feiten buiten beschouwing dient te laten en er wordt op dit verzoek dan ook niet ingegaan.

Wat de leeftijd van verzoeker betreft, benadrukt de Raad dat dit element relevant is voor de beoordeling van een asielaanvraag. Van verzoeker wordt verwacht dat hij hierover aannemelijke verklaringen aflegt, alsook dat hij bewijzen over dit relevant element van de asielaanvraag zo spoedig mogelijk voorlegt. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat het niet aannemelijk is dat hij 16,5 jaar oud is, omdat hij meermaals verwijst naar gebeurtenissen die 6, 7, 8, 9 of 10 jaar geleden zouden zijn gebeurd (CGVS-gehoorverslag, stuk 12, p. 15, 19, 25, 26; CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 13, 17, 19). Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat hij bij aanvang van de asielprocedure sprak over twee broers, namelijk M. die 33 jaar was en S. die 21 jaar oud was (DVZ-verklaring, stuk 26, p. 7). Zijn “*oudere*” broer heeft hem leren lezen en schrijven (DVZ-verklaring, stuk 26, p. 4), zodat het aannemelijk is dat zijn jongere broer 21 jaar is en verzoeker niet de jongste was thuis, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt (CGVS-gehoorverslag, stuk 12, p. 9). De Raad treedt de Commissaris-generaal dan ook bij dat er bedenkingen dienen te worden gemaakt bij verzoekers beweerde leeftijd, met name dat uit de beslissing van de dienst Voogdij van de FOD Justitie blijkt dat verzoeker 26,7 jaar is met een standaarddeviatie van 2,3 jaar en dat hij blijft vasthouden aan een leeftijd van 16,5 jaar. De taskara die verzoeker neerlegt en die melding maakt van een leeftijd van 12 jaar in 2011 kan aldus de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas op dit punt niet herstellen, aangezien dit slechts een ondersteunende bewijswaarde kan hebben in het kader van geloofwaardige verklaringen.

De bewijswaarde van de overige documenten wordt evenzeer aangetast door verzoekers verklaringen hierover. Hij zou deze documenten hebben gekregen van een vriend met wie hij nog contact heeft in Afghanistan en die in zijn dorp woont (CGVS-gehoorverslag, stuk 12, p. 8), terwijl hij even later verklaart dat deze vriend van zijn dorp was en hij niet weet van waar zijn vriend die documenten zou hebben opgestuurd (CGVS-gehoorverslag, stuk 12, p. 18). Uit de gegevens op de briefomslag blijkt echter dat deze werd verzonden vanuit Kabul (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 24, nr. 10). Het is niet aannemelijk dat verzoeker niet op de hoogte is van waar zijn vriend verbleef en van waar hij de documenten heeft verstuurd. Deze incoherente en leugenachtige verklaringen over de oorsprong van de documenten ontkrachten hun bewijswaarde. De Raad neemt dan ook de motivering over dat deze conclusie wordt gesteund door de landeninformatie, met name “*COI Focus. Afghanistan. Corruptie en valse documenten*” van Cedoca van 27 juni 2013 (Landeninformatie, stuk 25, nr. 3), waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Bovendien blijkt uit de verdere bespreking van de dreigbrief van de Taliban en uit de getuigenis van de dorpsoudsten, waarop verzoeker de voorhouden redenen voor zijn vertrek uit Afghanistan baseert, dat deze geenszins verzoekers asielrelaas kunnen ondersteunen. Wat de documenten van zijn broer betreft, met name het attest van zijn politieopleiding, zijn badge, zijn foto's, het attest van zijn tarkhis en het attest dat hij dienstwapen heeft ingeleverd, merkt de Raad daarenboven op dat deze enkel aantonen dat deze persoon zijn diensttijd heeft doorlopen van 2004 tot 2007, wat echter de asielmotieven niet bewijst.

Verzoeker stelt de motivering dat het niet aannemelijk is dat verzoekers broer problemen kreeg negen jaar nadat hij zijn politiedienst had beëindigd, niet in een ander daglicht door te verwijzen naar het feit dat de veiligheidssituatie recent verslechterd is en de Taliban nog meer macht heeft dan vroeger. Ook de door verzoeker bijgebrachte stukken geven een beeld van een uiterst gevaarlijke situatie, waarbij het rapport van EASO algemeen bevestigt dat de Taliban de provincie Wardak sinds 2008 aanzienlijk destabiliseert (verzoekschrift, stuk 5, p. 58). Het gegeven dat de situatie recent nog verslechtert, waarbij verzoeker zelf ook verwijst naar bewijsstukken, doet geen enkele afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat Jalrez het laatste decennium een bolwerk was van de Taliban en high profile aanvallen uitgevoerd door de Taliban er schering en inslag zijn.

De Raad is in navolging van de Commissaris-generaal van mening dat het niet aannemelijk is dat de Taliban verzoeker en zijn broers zou viseren, waarbij zijn broer reeds negen jaar uit dienst was en zij zich enkel nog bezighielden met landbouw.

De motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij als spion wordt bestempeld door de Taliban, is pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoeker niet weerlegt met zijn toelichting dat uit objectieve informatie blijkt dat verzoekers verklaringen niet in strijd zijn met algemene en specifieke informatie. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij zich enkel als landbouwer heeft beziggehouden, dat hij drie jaar madrassa heeft gevolgd en dat zijn broer in 2015 reeds negen jaar gestopt was met zijn politiedienst en zich ook bezighield met landbouw. De informatie bij het verzoekschrift over dit punt van de bestreden beslissing is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon of die van zijn broers, zodat dergelijke algemene informatie geenszins volstaat om te besluiten dat verzoeker zijn asielrelaas aannemelijk maakt en bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Wat de dreigbrief van de Taliban betreft, treedt de Raad de motivering van de Commissaris-generaal bij dat inhoud ervan niet strookt met verzoekers verklaringen. De loutere bewering dat de in de brief aangehaalde feiten niet kunnen worden aangenomen als reële feiten, doet geen afbreuk aan de motivering dat de brief op zich reeds weinig coherent is met het door verzoeker geschetste asielrelaas. Bovendien heeft een brief van de dorpsoudsten een duidelijk gesolliciteerd karakter, een motivering die door verzoeker niet wordt betwist.

De Raad merkt op dat het feit dat verzoeker geen getuige was van de aanval op zijn huis waarbij zijn broer werd ontvoerd en een eerste dreigbrief werd achtergelaten en de informatie slechts kon geven zoals hij deze heeft vernomen via zijn moeder, geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing op dit punt. De Raad treedt de Commissaris-generaal bij dat de geloofwaardigheid van het relaas wordt ondermijnd nu verzoeker enkel verklaarde dat zijn moeder al wenend naar het huis van zijn oom kwam om te vertellen dat hij niet meer buiten mocht komen omdat de Taliban hem ook zou meenemen. Ook al vernam verzoeker de gebeurtenissen via zijn moeder en was zijn moeder na deze gebeurtenissen erg emotioneel, dan nog acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker geen enkele verdere verklaring kan geven van welke personen achter de voorgehouden gebeurtenissen zouden zitten die de aanleiding waren voor zijn vlucht uit Afghanistan, te meer hij zijn moeder nadien nog heeft gezien en gehoord.

De Raad is van mening dat de voorgehouden problemen en de geloofwaardigheid van verzoeker dermate worden ondermijnd, dat de voorgehouden asielmotieven geheel onbestaand zijn.

Verzoeker brengt geen elementen aan die vermogen afbreuk te doen aan deze vaststelling.

Gelet op het voorgaande voldoet verzoekers asielrelaas niet aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel vervat in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In deze wijst de Raad erop dat artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet stelt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Bij de evaluatie van de algemene mogelijkheid van het intern vestigingsalternatief in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit het EASO-rapport van januari 2016 (Landeninformatie, stuk 25, nr. 7) blijkt dat stedelijke gebieden algemeen als veiliger worden beschouwd dan rurale gebieden. Tussen 2002 en oktober 2015, meer dan 5,8 miljoen Afghanen keerden terug naar Afghanistan. Er wordt ook vermeld dat UNHCR melding maakt als volgt: Kabul, Nangarhar, Kunduz, Logar, en Baghlan zijn de top 5 van provinciebestemming en hebben 65% van alle terugkeerders ontvangen. Kabul staat in de top 5 sinds 2002.

De Raad acht het aannemelijk dat minstens verzoekers vriend in Kabul verblijft en verzoekers voorgehouden profiel aannemelijk is in de mate hij een alleenstaande jongeman is van ongeveer 26 jaar oud, die ondanks het feit dat hij zijn broer uit het oog heeft verloren aan de grens met Iran er zelfstandig in geslaagd is om via Iran, Turkije en Bulgarije verder door te reizen naar België om er een asielaanvraag in te dienen. Deze reis die 5400 euro heeft gekost, werd betaald door zijn oom, zodat verzoeker, zelf dan wel via zijn familiaal netwerk, een zekere financiële onafhankelijkheid heeft. Uit het bezit van verschillende sim-kaarten die verzoeker ook regelmatig gebruikt, kan de Raad afleiden dat hij de capaciteit heeft om een uitgebreid netwerk uit te bouwen. Verzoeker begrijpt en spreekt zowel Pashtou als Dari. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Kabul beschikt over een internationale luchthaven, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Verzoeker geeft slechts in algemene bewoordingen aan dat hij nergens anders in Afghanistan terecht kan, omdat er overal wordt gevochten en de situatie over dezelfde is (CGVS-gehoorverslag, stuk 12, p. 28). De Raad benadrukt dat gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker betoogt dat hij een groot deel van zijn profiel aannemelijk heeft kunnen maken, kwam hoger evenwel vast te staan dat, ook gelet op de persoonlijke omstandigheden, verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP